

ροι για να επιδείξουν τα κοκοτίστικα τακουνάκια τους. Κι' αυτό λέγεται δημοκρατική εκπαίδευση.

\*\*\*

**Κ**ΑΜΑΡΩΣΤΕ πώς διδάσκονται τη γλώσσα τα παιδιά μας στα γυμνάσια. Κάποιος καθηγητής βέβαια κάθισε κ' έφτιαξε μιὰ προσφώνηση για τόν Πατριάρχη και την έδωσε σ' ένα μαθητή για να την απαγγείλει στη γιορτή του Σταδίου. 'Αφήνουμε τὸ στεγνό, κακορροϊζικό, κούφιο και φουσκωμένο ὕφος σὰ νὰ μιλάει ὄχι παιδί ἀλλὰ κανένας διπλωμάτης. 'Ο δάσκαλος ἤθελε νὰ κάνει και τὸν ποιητὴ κ' ἔτσι τὴν ἔπαθε. 'Ακούστε τί περιέχει ἀνάμεσα στ' ἄλλα αὐτὴ ἡ προσφώνηση: «Ἡ δοῦς τῆς ἑλληνικῆς φυλῆς ἔχει βαθείας τὰς ρίζας τῆς... ἔκατέρωθεν τοῦ Αἰγαίου!!» Μὰ ἐπὶ τέλους δὲ θὰ μάθουνε ποτὲ αὐτοὶ οἱ δάσκαλοί μας νὰ γράφουνε λογικά δυὸ ἀράδες;

\*\*\*

**Μ**Ε τὴν εὐκαιρία πὺν δημοσιεύεται στὸ σημερινὸ φύλλο τὸ σκίτσο τοῦ, τὸ θεωροῦμε χρέος νὰ γράψουμε δυὸ λόγια γιὰ τὸ διευθυντὴ τῆς Ἐταιρείας «Τύπος» καὶ ξαναζωντανευτὴ τοῦ «Νουμᾶ» κ. Κίμων Ι. Θεοδωρόπουλο. 'Ο κ. Θεοδωρόπουλος, ἂν καὶ λόγιος, ξένος ἐν τούτοις ὀλωσδιόλου στὸν ἀγώνα μας, ἀνάλαβε νὰ συνεχίσει τὴν ἐκδοσὴ τοῦ «Νουμᾶ», ἀποδύποντας ὄχι τόσο σὲ κέρδη μέλλοντα, ὅσο στὸ νὰ ξαναφέρει στὴ ζωὴ καὶ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν κανονικὴ ἐκδοσὴ στὸ φύλλο τοῦτο, πὺν δεκαπέντε ὀλόκληρα χρόνια πάλαιψε μὲ χίλια δυὸ ἐμπόδια γιὰ νὰ ἐξυπηρετήσῃ μιὰ ἰδεολογία καὶ πὺν στὸ τέλος πολέμηθηκε ἀποτελεσματικὰ ἀπὸ τὴν ἀγνωμοσύνη καὶ τὴν ἀστοργία, πὺν τὸ ἀφίσανε νὰ σβύσει ἄδοξα. 'Ο δημοτικιστικὸς ἀγώνας θὰ χρωστάει μιὰ μέρα πολλὰ στὸν κ. Θεοδωρόπουλο, πὺν ξαναφέροντας τὸ «Νουμᾶ» στὴ ζωὴ, ξανάφερε στὴ ζωὴ τὸ Ζήτημά μας.

## ΡΥΘΜΟΙ

Καθένας μοναχὸς τὸ μονοπάτι  
γιὰ τὸ παλάτι τὸ ὄνειρευτό.  
Καθένας μοναχὸς τὸ μονοπάτι  
Πῆρε ὥιμέ τὸ χρυσοῖνευτό!

Μακρὺ, μακρὺ, θωρῶ τὸ στενοπάτι  
μεγάλο τὸ ταξίδι ἀλαργινὸ.  
Μακρὺ, μακρὺ θωρῶ τὸ στενοπάτι  
πὺν στὸ παλάτι θάβγει τὸ χρυσό.

Τὸ ἴδιο τὸ στρατὶ θε νὰ μᾶς βγάινει  
ξένους ὥιμέ τὸ ἴδιο τὸ στρατὶ.  
Κάμπανα μαγεμένη ὄντας σημάνει  
στὴ χώρα θὰ πατᾶμε τὴ χρυσή.

Στὴ χώρα τὴν παλιὰ τὴν ξεχασμένη  
τοῦ παλατιοῦ τοῦ χρυσοῖνευτοῦ  
Στὴν χώρα τὴν παλιὰ τὴν ξεχασμένη  
θὰ φτάξουμε μιὰ μέρα τ' Ἀπριλιοῦ.

Καθένας μοναχὸς τὸ μονοπάτι  
γιὰ τὸ παλάτι τὸ ὄνειρευτό.  
Καθένας μοναχὸς τὸ μονοπάτι  
Πῆρε ὥιμέ τὸ χρυσοῖνευτό!

## ΤΟ ΤΑΞΙΔΙ Τ' ΑΔΕΡΦΟΥ ΜΑΣ

2—

Εἶπανε, δὲ θυμᾶμαι, τί ὥρα, κοντὰ μεσημέρι. 'Ο πατέρας εἶχε γυρίσει ἀπὸ τὴν ἐκκλησιὰ, καὶ καθὼς συνήθιζε—χειμῶνας μαθὲς—τυλιγμένος στὴν παχιά γούνα του καὶ ξαπλωμένος στὸ τετρατάχο «σέτι» τὸν ἀντίκρου στὸ τζάκι, ὅπου ἔκανε πλοῖσια φωτιά, καὶ θέρμαινε ὅλα καὶ τᾶπαγε σ' ἕνα χρῶμα ἀλαργὸ ῥόδινο τοίχους καὶ στροσιδία, διάβαζε τὰ γρηγομένη του βιβλίου, τὸ Μηνιαῖο μὲ τὶς εὐκολονόητες, θρησκευτικὲς ὁμιλίαις του, νάσου καὶ χτυπᾷ ἡ ξόπορτα. Σὲ λίγο μπήκε στὴν ἀντὴ μας—μιὰ ἀλλὴ ιερογνώστη μικροῦλα—καὶ σιάνηκε ρωτιώνας ἂν εἶναι ὡς ὁ παπῆς, γουρλωμένος, μὲ τὰ μονοτάκια σὰ σκοῦπες, δῶθε-κεῖθε τετοιωμένα καὶ τὰ βελόνια ἐκαρτωμένα μὲ τὶς κλωστὲς σὰ μαρίγια τοῦ ροῖχου του, καὶ τὴ δαχνιλίθρα στὸ χέρι ὁ Ἀχιλλῆς ὁ φραγκορρόγης, ὁ μάστορς τοῦ Γιώργη.

—'Ορίστε, περᾶστε, εἶπε ἀνοίγοντας τὴν θύρα ἢ μάννα μας.—Πέρασε μέσα, Ἀχιλλῆ, πέρασε, ὁ παπᾶς μέσα ἐν, καὶ προχωρῶντας αὐτὴ πρώτη, κείνος τὸ κατόπι μῆχανε στὸ ξεστὸ καὶ καλοστρωμένο μὲ τὰ χειμωνιάτικα δωμάτιο, ὅπου μὲ τόση ἡσυχία καὶ γαλήνη διάβαζε ὁ πατέρας τὰ βιβλία του.

—Ποῦν' ὁ γιὸς σου, παπά; ξεγώνησεν ὁ Ἀχιλλῆς θυμωμένος, μὲ τὸνα πόδι στὸ κατώγλι. Καλά. Ἄς ἐν αὐτό. Στὴν ἐκκλησιὰ τὰ λέμι' καὶ ἔστριγε τὸ μονοτάκι του.

'Ο πατέρας ξαγνιασμένος, κινήθηκε στὴ θέση του. Ἡ μάννα μας τρομαγμένη, κοιτάζοντας τὸν πατέρα σὶά μάτια, λύθηκε σὲ γωνιό.—Ποῦν, παπά, τὸ παιδί, νομίζοντας ἴσως πὺν καὶ θᾶξεν ὁ ἐλλογιμένος πὺν εἶσι σιωποῦσε. Ἐκεῖνος στὸ μετῆξ ὀλέπεν ἀπὸ τὴν θέση του, ταχτοποίησε τὸ ἀντερί του πετιώνας τὸ βιβλίο ἀπὸ τὰ χέρια καὶ ξεκαρτώνοντας τὰ γυαλιὰ ἀπὸ τὰ μάτια, καὶ κάνοντας κατὶ κίνησες πὺν πρόδιναν ἀμηχανία καὶ σύγχυση, ἔβαλε τὸ χέρι στὸ κεφάλι σὰ νὰ συνεκέντρωνε τὴ σκέψη του ὅλη. Ἀνέβασε καὶ κατέβασε τὸν καλογηρικὸ του σκούφο καὶ λύνοντας τὴ γλώσσά του εἶπε δείχνοντας θέση.

—Κάισε Ἀχιλλῆ.

'Ο Ἀχιλλῆς κάθησε ἡσυχος κεντχαιρισμένος γιὰ τὴν ταραχὴ πὺν ἀναιρεν ἢ μπόμπα του. Αὐτὸ ἤθελε. Μὰ ἡ μάννα μου στενοχωρημένη τρομερά—γιατὶ κατὶ σκιάχτηκε—προλαβαίνοντας ρώτησε:

—Καὶ πὺν ἐν αὐτό; Τί γένκε τὸ παιδί;

'Ο Ἀχιλλῆς ἐγγήσε τότε μὲ λίγα πὺν ὁ Γιώργης ἀπὸ τὸ πρῶτὸ δὲν πῆγε σὶὸ μαγαζί, πὺν κάποιον ἄλλο «τσιράκι» τοῦπε πὺν ὁ Γιώργης κατὶ τοῦ ἀφῆκε ἀπὸ χτὲς νὰ καταλάβῃ ὅτι δὲ θὰ πῆγαινε γιὰ τὸ σημερινό, καὶ κατὶ τέτοιες ἄλλες λεπτομέρειες, πὺν δὲν δειχνανε περισσότερο κακὸ ἀπὸ τὸ ὅτι ἡμποροῦσε ὁ Γιώργης νὰ πάγῃ νὰ δουλέγῃ ἄλλου—κάτω στὸ τσαρσί, σὲ κάνα μάστορς τῆς ἐκλογῆς του. Παντοῦ εἶπανε δεχτός.

Ἐπειτα εἶπαν τοῦ Παπαχριστόδου παιδί! τοῦ παπᾶ τοῦ ξανθογένη—τοῦ Σαροῦ παπᾶ, ὅπως τὸν ἐλέγαν οἱ Τοῦρκοι—πὺν ὅλοι, Τοῦρκοι καὶ Χριστιανοὶ τὸν ἀγαποῦσαν γιὰ τὴν καλὴ καρδιά καὶ τὶς πλοῖσιες χειρονομίες ποῦχε, νὰ πετᾷ τὸ λίγο παρὰ